Зачучверілий. Заплiснявілий.
На хазяйстві одна коза,
І та на нього покрикує,
А худюща — сама сльоза.
Тримає на збитому прикорні
Дідову горду планиду,
Тримає планету на прикорні,
Тільки не подає виду.

Чого він по ночах нипає,
Тиняється все по узліссі,
Горобець у нього ночує,
За всім назирає у стрісі,
Собака був, розрахувався,
Перейшов на тверду зарплату,
Горобець-молодець доглядає
І козу, і діда, і хату.

Дід дивні трави назбирує,
Де правду кують зозулі,
Там вони родять зозулинець,
Великий такий, на півдулі.
Того й наука не відає,
Як зозулі зозулинець родять,
По те по зозулине зіллячко
Вночі молодиці приходять.

Щоб не назирила Текля,
Язиката така просторіка,
Беру ж таки не для кума,
А для свого ж беру чоловіка.
Дід корінця трохи вділить,
Трохи-таки прибреше,

До нього, дивись, опівночі
Вже з піврайону чеше.

А вчора бачила Ганьку,
Оту, що вийшла за прокурора,
Їй-бо, несла цілу баньку,
Казала мені, що хвора.
Вона ще своєю спідницею
П'ятьох пужарних накриє,
А він уже, кажуть, підтоптаний,
"Харковом" голову бриє.

А дід щось товче у ступці,
Розводить на первакові,
Можна й на чистому спирті,
Де там — на буряковій.
Кажуть, Онассіс дізнався був,
Заслав сюди агентуру,
Та дід йому, хитра бісота,
Підсунув не ту мікстуру.

Чим підірвав у корені
Одну стратегічну нараду.
Дід вже пускає бісики,
Любисточок тре на церату:
— Якби Жакеліпа приїхала —
Вділив би для молодиці,
А тому — то дідька лисого,
Не варт він моєї гузниці!

Вночі коло нашого діда
Машини дирчать півроку.
Напитувачі здалеку
Були, кажуть, з Владивостока,
Хотіли зозулинець виміняти

На, як його, — на женьшеня,
Та дід їм півпальця здачі —
Мала, каже, у вас кишеня.

Той дід тільки зверху пліснявий
А так — багатий до сказу.
Не одну, кажуть, книжку має
І на хату, й на ощадкасу.
Не одна уже б молодиця
І козу б його подоїла,
Та тільки йому й горобцеві
Бабота ота без діла.

Бо там, аж на тому березі,
Бо там, аж на тому боці,
Живе кума його Текля
І діда не має ні в оці,
Не те що в своєму серці,
А навіть і не в печінці,
Як би ото вже годилося
Вічній сварливій жінці.

Вона три весілля справила —
Три рази була овдовіла.
У неї дітей і внуків,
Що пряжі у мотовила.
У кого бучні весілля,
У кого тяжкі похмілля —
Нічого не помагає
Чортове приворот-зілля!
Дід три війни з-за неї
Був конюхом на батареї,
Дід, було, так під'їхав,
Аж трісли попруги і шлеї,
Вона ж розбила макітру,

І плюнула проти вітру,
І, як гранату, шпурнула
Його сватацьку півлітру.

Землю змагають грози.
Шугають атомні птиці.
До смерті уже три чисниці,
А дід все грозить молодиці:
— їй-богу, уже не витримаю,
Підсиплю їй чемериці!
За що ж це я через тебе
Ні разу весь вік не женився,
За що ж це я через тебе
Увесь на зозулинець звівся! —

Падають в приворот-зілля
Сльози тяжкі старечі,
Сльозами найкраще розводити
Зілля оте, до речі!